

KISIRAD

AZ AJTÓBAN. (Lásd a 170. l.)

11. sz. — 1873.

VI. kötet.

A GAZDAG MOLNÁR ARANYAI.

(Vége.)

BERTI teljes őszinteséggel szólt s nagybátyja figyelmesen hallgatta végig. Mikor mindent megtudott, ilyenformán gondolkozott a szegény szabó:

„Mégis sajnálni való az én gazdag molnár sógorom; saját fia rabolta meg! Mit ér minden gazdagsága, mikor gyermekében ily csapás éri! Mennyivel gazdagabbá tett engemet Isten az én jó fiacskámmal; nem adnám a szegény gazdag molnár minden kincseért!”

Még alig virradt, már utban volt az öreg majszter uram a malom felé; előbb azonban még jól befütött a kályhába, meggyőződött, hogy Bertinek semmi baja sem lesz, míg ő távol marad s bátran rázárhatja az ajtót.

A gazdag molnár ezalatt nagyon jóízűen aludt a malomban. Miután meggyőződött, hogy az Imrike kezében talált csomag arany épen az, mely aszékérényből hiányzik és hogy a szép aranyok egytől-egyig megvannak, teljesen visszanyerte nyugalmát s mintha semmi sem történt volna, oly csöndesen aludt. Imrike pedig a legények szobájában feküdt s szintén aludt, de nem nyugodtan, hanem inkább csak kábultan a nagy erőfeszítéstől és izgalomtól. Fején a seb még most is csak úgy volt bekötve, a mint ott künn a mezőn a molnárlegény hamarosan bekötni tudta.

Épen világos lett, mire az öreg szabó a malomhoz ért; a szivtelen rokan házának látása egy pillanatra újból

fölbreszté gyűlöletét, de aztán csakhamar erőt vett indulatán s nyugodtan lépett be az udvarba. A nagy komondor mérges ugatással fogadta s a gazdag molnár, ki még ágyban feküdt, bosszusan dörmögé, hogy ki alkalmatlankodik már megint? Épen a falhoz fordult és újból el akart aludni, midőn egyik legénye belépett és jelenté, hogy Imrike apja van itt és valami fontos dologban kívánna szólni.

A gazdag molnár eleinte nagyot bámult, aztán mérgesen szitkozódott, de végre mégis fölkel s kiment a másik szobába, hol már várt reá a szegény jó majszter ur, ki nem is gyanítá, hogy itt most elveszettnek hitt fia közelében van.

„No, mit akar?” kérdé a gazdag molnár durván. „Talán szeretné tudni, hogy sikerült drágalatos fiacskájának a rablás és mért nem ment haza a jó madár, ugy-e?”

„Micsoda? Mit beszél a sógor? Egy szót sem értek az egészből,” szölt a szabó ijedten és bámulva.

„Ah, igaz!” folytató a molnár gunyosan; „hiszen az apja nem tudja, mit csinál a fia. Ez nagyon kényelmes. így csak a fiu kerül hurokra.”

„De mondom, nem értem!” ismétlé a szabó. „Beszéljen már világosan!”

„Oh mindjárt, mindjárt! Hát mondja csak, kedves sógor, hol van most drága fiacskája, Imrike? Miért nincs otthon? Mert nincs ám otthon, ugy-e?”

„Valóban nincs és én meg nem foghatom, hova mehetett. De bizom Istenben, hogy megőrzi őt.”

„Na, egyelőre megörzik az én legényeim is, — mert itt fekszik ám a szomszéd szobában, a legények szobájában.“

„Micsoda? Az én fiam? Imre itt? Hogy jutott ide?“ kérdé majszter uram félig ijedten, de másrészt örvendő is, hogy elveszettnek hitt gyermekét megtalálta.

„Hogy jutott ide?“ szólt a molnár, „Hát hogy szoktak tolvajok valahova bejutni? Éjjel, titkon, ravaszul, mint a róka; csak hogy nem volt elég gyors lába a ficzkónak.“

„Az én fiam tolvaj?“ kiáltá az öreg szabó indulatosan. „Hogy mer így rágalmazni egy becsületes fiút, míg saját fia“

„Semmi köze sógor urnak az én fiamhoz,“ szólt közbe a molnár. „Nem az én fiamról van szó, hanem Imre urfiról. Ez éjjel betört házamba s ellopta aranyaimat; de üldözőbe vettük, rálöttem s úgy látszik, könnyű sebet kapott a fején; elbukott s egy árokban elfogtuk. Még kezében volt a lopott arany. Aztán szépen idehoztuk s még ma bekísérjük a megyeházára.“

„Abból ugyan semmi sem lesz, kedves sógor,“ szólt a majszter ur, egészen megkönnyebbülten, mert Berti elbeszélése nyomán ő most már tisztán látott mindent. „Tudja-e sógor ur, ki volt a tolvaj, ki lopta el aranyait ez éjjel? tudja-e, kit sebesített meg a lövés? és tudja-e, ki fekszik betegen, sebesült lábbal nálam, az én szegény házamban? Nem az én fiam, nem Imre, hanem a sógor ur fia, Berti! Ugy van!

Berti volt a tolvaj, ő fekszik nálam sebesülten s ő küldött engemet ide, hogy atyját hozzá vezessem!“

A molnár elsápadt s bámészan tekintett a szabóra; de ez oly határozottan mondta el a nála történeteket, hogy kétkedni nem lehetett. E pillanatban fölnyilt az ajtó s belépett Imrike, ki megismerte apja hangját s erővel berontott.

„Édes apám!“ kiáltott a jó fiucska s atyja nyakába borult. Az öreg egészen boldog volt, hogy fiát megtalálta s csak jó idő múlva vette észre, hogy Imre feje be van kötözve.

„Mi bajod, fiam?“ kérdé az öreg. „Meg vagy sebesítve?“

„Oh, nem veszedelmes,“ felelt Imre. „A tolvaj, kit ez éjjel föltartóztattam s kitől az aranyakat elvettem, hogy szabaduljon tőlem, erősen fejbe ütött. . . Majd begyógyul.“

Az öreg ezalatt levette a köteléket s megvizsgálta a sebet.

„Hála Istennek, nem veszedelmes,“ szólt az öreg majszter s a molnárhoz fordulva folytatá: „de nem sok hiányzott, hogy fia Berti gyilkosává lett az én szegény jó fiamnak.“

„Igen, Berti volt, megismertem,“ szólt Imre.

„Hiszen én is mondtam mindjárt tegnap, mikor kergettük,“ szólt egyik molnárlegény. „Messziről is ráismertem.“

„No's hát még most is meri tolvajnak nevezni fiamat, sógor ur?“ szólt az öreg szabó büszkén.

A gazdag molnár néma maradt.

„De hát mondd csak, Imrikém,“

szólt ismét az öreg majszter, „mit kerestél te ily csikorgó hideg éjszaka kint a mezőkön? Mért osontál ki a házból, mért jártál ezen a vidéken?”

„Oh, kedves jó apám, ne haragudjál! Nem akartam elárulni szándékomat, mert féltem, hogy nem engedí végrehajtani . . . itt voltam a malomban s könyörögtem a molnár bácsinál, hogy ne foszszon meg bennünket csendes házikónktól . . .!”

„És egy magad neki indultál a borzasztó éjszakának, hogy rajtam segíts! Szegény jó gyermekem!”

Az öreg szabó meghatottan csókolta meg jó fiát, a gazdag molnár pedig némán bámult rájuk; minden kincsei mellett is oly szegénynek, oly elhagyatottnak érezte magát! Majdnem könyt toluit szemébe, a köszív lágyulni kezdett.

Épen ekkor ismét nyílt az ajtó

egyik legény egy sapkát és egy vándorkönyvet hozott, mondván:

„Ezt most találtuk a másik szobában, a feltört pénzes szekrény előtt. Bizonyosan a tolvaj hullatta el. A könyv Berti nevére szól . . .”

A gazdag molnár elkapta a vándorkönyvet . . . Csakugyan Berti nevére szólott. Mély csönd uralkodott néhány pillanatig a szobában, aztán a molnár kiküldte a legényeket s a majszter urhoz és Imréhez fordult, kik a kályha mellett állottak.

„Kedves sógor ur,” szólt a molnár meghatottan, „bocsásson meg; heismerem, hogy megbántottam. Imrike nem tolvaj, sőt ő mentette meg aranyaimat. Most már nem ti vagytok adósok, hanem én!”

Egy órával később a molnár kocsiába fogatott, Imrikét meleg bundákba pakolták, aztán apja és a

A RAVASZ CZICZA. (Lásd a 171. l.)

molnár is fölültek s nemsokára megérkeztek az öreg majszter házikójához, hol Berti aggódva várta őket. Épen akkor ért oda a bíró is meg mindenféle emberek, hogy a házat ellicizitálják. De a molnár elébe vágott a dolognak s így szólt:

„Köszönöm, bíró uram, nem szükséges már a házat elárverezni, sógo-

rom már visszafizette amivel tartozott, minden rendben van.“

Ezután sietett be a szobába s ott találta fiát Bertit ki sápadtan, reszketve nézett atyja elé. De a gazdag molnár szive már meglágyult; érezte, hogy talán maga okozta, hogy Berti olyan gonosz ösvényre lépett s ezt azzal kell jóvátenni, hogy jövőre mint gondos,

KARÁCSONYI ÁLOM. (Lásd a 166. l.)

jó apa fogja vezetni fia nevelését. Ezt meg is mondta Bertinek, Berti pedig zokogva ígérte, hogy megjavul és méltó lesz atyja szeretetére.

Bertit föltették a kocsira. Az öreg molnár pedig mielőtt kilépett volna a házból, így szólt:

„Kedves sógor, édes Imre fiam, legyünk ezentúl jó barátok, jó rokonok. Amit kölcsön adtam, azt a pénzt nem kérem többé vissza soha . . . Sokkal többet adtatok, mint amit az ért, — visszaadtátok gyermekemet. És hogy Imrikét is megengeszteljem a sértésért, melyet elkövettem rajta, midőn tolvajnak neveztem, ime, most megosztozunk azon végzetes aranyokon, melyeket ez éjjel már egyszer úgy is megmentett. Nem nagyon sok a fele, de szívesen adom.“

Ezzel leolvasott ötven darab fényes aranyat az asztalra. Az öreg majszter ur szabódott, nem akarta elfogadni, de a molnár nem engedett s azt mondta, hogy halálig neheztelni fogna, ha el nem fogadná tőle e csekélységet, melylyel kis részben jóvátenni kívánja, amit ellenök eddig vétett. És ekként baráti őszinte ölelések közt váltak el.

A szegény szabó házikójában ezentúl egészen más élet folyt. Az adósságtól megszabadult, még egy kis fölösleges pénz is volt a háznál s kétszeres kedvvel folytatta az öreg a munkát, Imrike pedig a tanulást s csendes boldogságban éltek ezentúl.

De a gazdag molnár házában is minden megváltozott e naptól fogva, még pedig jobbra változott. Berti rö-

vid idő alatt fölgyógyult s nagyon derék ifju lett, kit nemcsak apja, hanem mindenki szeretett. Az öreg molnár pedig, kit eddig az emberek kerültek s szívtelensége miatt gyűlöltek, most jósága, emberbaráti viselete által megnyerte az egész vidék szeretetét és becsületét és érezte, hogy csak most boldog igazán. Imrike ezután sokszor átsétált a malomba, de nem éjjel többé, néha-néha apja is lekísérte s míg az öregek bent egy pohárka bor mellett elbeszélgettek, Berti és Imre a kertben vagy a malom-árokknál járkálva sokszor megemlékeztek ama éjszakáról, mely oly szerencsés fordulatot hozott mindnyájok életébe.

KARÁCSONYI ÁLOM.

(Képpel a 165. lapon.)

MÉG alszik az Andor, Ilonka is alszik.
S gagyogva mit álmod a két kicsi lény:
Az mint ima száll s az egekbe behallszik,
Magasba, a hol ragyog isteni fény.

S a gyermekek álma, imája valósul
Andorka, Ilonka kis ágya körül.
Kis angyali serg a szobába betódul.
Áldott szívük égi gyönyörben örül.

„Elhoztuk az édes, a mennyei gyermek,
A jó kicsi Krisztus ajándokait.
Kis fánkon örök tűzü csillagi rengnek:
Az égi remény, szeretet, meg a hit.

Mindez kicsi lelketeké, Ilon, Andor!
Ám, amiken épül a szem, meg a száj:
Síp, kard, baba, dob, mogyorócska aranyból
S eféle telik — tele itt e kosár!“

Igy zenge, mely égről a földre leszállott,
Három kicsi angyal, ez égi sereg.
Szárnyát kifeszítve, zenegve imákat:
Szép nesztelen ég fele visszalebeg.

Reggelre fölbred a két kicsi gyermek
S ámulnak a fényes ajándokon . . . ah!
Ki adta, ki hozta? Rá zengve felelnek:
Jézuska, a jó gyerekek rokona!

A VESZÉLY TORKÁBAN.

(Vége.)

SZEGÉNY hugom, képzelhetitek, kétségbeesett e szörnyű hír hallatára, járt-kelt mindenfelé, hogy fiát valamiképp megmentse, de nem lehetett. A törvény szigorú, — a rablás elkövetőit elítélték tizenkét évi börtönre s szegény hugom akkor látta utoljára fiát, mikor lánczra verve kísérték a tömlőczbe. Ezt a szegény anya nem bírta elviselni, egészen megtört, elméje megzavarodott s az orvosok azt mondták, hogy nem lehet rajta segíteni, legjobb lesz bevinni a tébolydába. És hát tegnap bevittem szegényt az intézetbe a városba.

„Hátha még kigyógyul?“ szolt Katicza könyezve.

„Nem hiszem,“ felelt Julcsa néni. „Nem is kívánom, mert ha visszanyerné ép elméjét, csak még inkább érezné szerencsétlenségét, mindig csak az a gondolat gyötörné, hogy fia, kiről azt remélte, hogy öregségében támasza és öröme lesz, mint gonosztevő tömlőczben ül.“

Julcsa néni elhallgatott, a többiek is hallgattak s csak egy-egy könyvet töröltek szemeikből, aztán készültek lefeküdni. Mártha asszony elvezette a két kisebb gyermeket, lefektette őket, aztán visszatért. Gyuri még mindig ott ült az asztalnál s midőn anyja ismét a szobába jött, egészen elváltozott hangon mondá neki:

„Meggondoltam a dolgot, nem megyek már ma sehova. Hanem Julcsa

néni azért csak aludjék az én ágyamban, majd én elfekszem itt a padon is.“

„Hála Istennek, csak hogy mégis jobbat gondoltál,“ szolt anyja nagy örömmel. „Bár csak egészen elszoknál czimboráid társaságától, meglátnád, hogy mennyivel boldogabb volnál. — No de most vacsorálj valamit, aztán lefekszünk.“

Gyuri a maradékból evett valamit, aztán nyugalomra tértek. Gyurinak csak a padon levén helye, le sem vetkőzött, hanem egy köpenyt terítve maga alá, felöltözve terült el rajta s nem sokára mély álomba merült. A pad kemény volt ugyan, de egészséges fiatal embernek nincs szüksége puha párnákra.

Mély csönd volt a házban, mindnyájan aludtak, midőn reggel felé hirtelen erős kopogás hallatszott az ajtón. Még egészen sötét volt; ki jöhetett s mit akarhatott ily korán? Mártha asszony sietve fölnyitá az ajtót, de rémülten hökkent vissza; egy csendbiztos állt az ajtó előtt s mellette két fegyveres pandur.

„Parancsunk van, hogy fiát, Gyurit, elfogjuk,“ szolt a csendbiztos. „Itt van?“

Nem is várta aztán a feleletet, hanem belépett a szobába, hol ezalatt már a többiek is fölkeltek s Gyuri is teljesen felöltözve, mint feküdt, fölugrott helyéről. A szegény özvegy bámulva és ijedten fordult a biztoshoz:

„De hát, az Istenért, mi bajuk van fiammal? Mit követett el, hogy börtönbe kísérik?“

(Folytatása a 170. lapon.)

KARÁCSONYI JÓTEKONYSÁG.

X.A. v. F. Kdo. Helt. v. r.

(Folytatás a 167. laphoz.)

„Legyen nyugodt, Mártha asszony,“ szólt a biztos, „meglehet, hogy Gyurinak semmi baja sem lesz; eddig csak gyanu van ellene. Ma éjjel tolvajok törtek be a plébános ur lakására, de elfogták őket. Gyurit pedig tegnap este e tolvajok társaságában látták, sokan azt is hallották, hogy ez éjjel velök menni ígérkezett valahová . . .“

„Ő ártatlan, Isten a bizonyágom, hogy ártatlan!“ szólt a szegény anya reszketve. „Egész éjjel itthon volt. . .“

„No, az épen nem látszik rajta, mert hiszen egészen föl van öltözve, mintha csak épen most érkezett volna haza. Különbömben majd meglátjuk. Katonák, kísérik ezt a fiatal embert a városházára.“

Gyuri sápadtan, szó nélkül követte a parancsot s ment a pandurokkal. Anyja pedig kétségbeesetten hanyatlott egy székre s Katiczával és Józsival együtt hevesen zokogott. Csak Julcsa néni volt kissé nyugodtabb s iparkodott a többieket is megnyugtatni.

„Ne sirjatok már, no! Hiszen az úgy sem használ . . . aztán nincs is semmi baj, hiszen Gyuri ártatlan, be fogjuk bizonyítani a bíró előtt.“

„Igen, igen, ő ártatlan, Istennek hála, még idején jobbra gondolta magát!“ szólt a szegény anya s erre kissé megnyugodott.

Dél tájban Mártha asszonyt és Julcsa nénit is a bíró elé hívták. Ott volt Gyuri két gonosz czimborája, kiket rajtakaptak a lopáson, ezek tehát nem tagadhatták bűnüket. Hanem Gyuri

szilárd hangon és nyílt tekintettel tagadta s Julcsa néni is bizonyította, elmondván, hogyan került tegnap a házhoz s hogyan engedte át neki Gyuri az ágát s hogy el akart ugyan menni, de aztán ott-hon maradt.

Gyuri ártatlansága egészen kitűnt s szabadon is bocsátották, míg a két gonosz czimborát öt-öt esztendei börtönre ítélték.

Ez esemény mélyen meghatotta Gyurit; borzadva látta, milyen veszély szélén állott s hogy a heverés, munkakerülés mily végzetes ösvény felé sodorta. Másnap reggel rögtön ment is a műhelybe, bocsánatot kért mesterétől, s megfogadta, hogy többé soha sem enged a csábításnak. És meg is volt jutalma, mert csakhamar mint szorgalmas, becsületes munkás jó hírre vergődött, minden mester örült, ha műhelyébe kaphatta s jól fizette munkáját, úgy hogy Gyuri nemcsak maga jól élt, hanem öreg anyjának és kis testvéreinek is igazi támasza lett, a kire az egész család büszkén mutathatott.

A Z A J T Ó B A N .

(Képpel a czimlapon.)

Az ajtó tárva és mi
Benn ülünk, szívem!
Kicsiny szobánk előtt a
Világ-egyetem.

Ajtója életednek,
Én édes gyermekem,
Szintén kinyílt — ó Isten,
Add, hogy derűs legyen!

KIS KORCSOLYÁZÓK.

NE félj semmit, Mari!
Segit Gyula, Kari.
Egyik innen, másik tul.
Kicsi kezed után nyúl.

Jaj, de síkos talaj!
Ha bukol se nagy baj.
Egy-kettő, no ha mondom,
S megint repülsz a tavon!

Fehér hó a parton,
Rózsa a kis arczon,
Lám a jég is melegít
Gyula, Kari ha segít.

TEKINTÉLYES PÁR.

Ez is furcsa komédia;
Pistán apja nagy kalapja!
Kis kezében gombos botja,
Nagy kabátot büszkén hordja.

A kis papa jobb karjába
Kapaszkodik kis Annácska;
S ez is — fikom-fékom adtát . . .
Nyúvi nagyanyja kalapját.

Annácska kis kosár helyett
Karján bagarját emelget.
S így sétálnak végig hosszan
Szobában és ambitusban .

Tekintélyes pár valóban
Mind alakban s úri módban,
Meg is tiszteli, bámulja —
A kis czicza meg a kutya.

A RAVASZ CZICZA.

(Képpel a 164. l.)

MEREVEN lóg le a szegről
A macska,
Bizony, bizony aligha nincs
Meghalva.

Vigan tánczol az egerek
Serege.
Vigan czinczog a ház minden
Egere.

„Végre meghalt! Ne féljetek
Már komák!
Nem csap már belőlünk kövér
Lakomát!”

És ugrálnak, tánczolgatnak
Körötte . . .
Egyszerre csak ni, megmozdul
A körme.

S hamarján egy egérkét el-
Kaparint.
Óh, ki írja, ki mondja el
A nagy kint!?

Hogy ijednek, hogy riadnak
Szerteszét!
Csak úgy veszti valamennyi
Az eszt.

A lukára is nehezen
Rátalált.
Álnok czicza, csak színlelte
A halált.

„EMMA KISSZONYT ÉPEN A KERTBEN A VIRÁGOS ÁGYAK KÖRÜL FOGLALATOSKODVA TALALTA.”
(Lásd a 174. l.)

kéren
szólt
erszé
még
léksz

minc
az e

a b

Bizo
kis

nálj

haz
„Pé

jon

rika

ker

an

álta

hat

ez

sze

löz

ma

a

AZ ELVESZETT ERSZÉNY.

— Igaz kis történet. —

(Képpel a 172. lapon.)

AZT hiszem, legjobb lesz kedves mamámnak ilyen kétszersült . . . doktor bácsi azt mondta, hogy ez legjobb a betegnek . . . kérem, adjon belőle egy fél fontot,“ szólt Marika a boltban. „De hol az erszényem . . .? Istenem! . . . hiszen még az imént megvolt, világosan emlékszem, hogy megvolt!“

A kis leány ijedten kereste össze minden zsebét, körül a földön is, — de az erszénynek nyoma sem volt.

„Mennyi pénz volt benne?“ kérde a boltos közönyösen.

„Két forint!“

„Szerencse, hogy nem több . . . Bizonyosan kilopta valaki a zsebedből, kis leányom.“

„Oh Istenem! Már most mit csináljak!“ zokogá Marika.

„Nincs más hátra, mint szépen hazamenni,“ felelt a kereskedő hidegen. „Pénnélkül nem lehet vásárolni.“

Ez kétségtelen igazság volt, a bajon nem lehetett segíteni s szegény Marika, miután még egyszer hasztalan keresgélte az erszényt, nagy szomorúan megindult hazafelé. A boltos előtt általán nagyon csekély összegnek látszatott az a két forint, de Marikának ez egész kincs volt; tudta, hogy apja szegény ember s csak nehezen nélkülözhetette ezt a két forintot is. Hanem a mama beteg volt s be kellett vásárolni, a mit az orvos rendelt.

És most oda a pénz! A kis leány könyezve ment hazafelé, pirongatva önmagát gondatlansága miatt és töprengve, mit tegyen, hogy a bajt valamiképen helyreüsse.

„Megmondom a papának, mi történt . . . az ám . . . de mi haszna? Jól tudom, hogy apának nincs pénze, nem adhat többet . . . csak azt nyerném vele, hogy máskor nem biznának pénzt reám.“

Tovább gondolkozott s végre olyformát gondolt, hogy hátha eladna valamit az ő saját apró holmiai közül, melyek az ő tulajdonát képezik . . . Ez nagyon szép; de hát mindenféle ingósága közt alig van olyasmi, a mire bevő akadna . . . de mégis, van egyvalami . . . hanem ettől nem tudna megválni: az ő szép, kedves kanári madárkájától, mely oly édesen dalol, ujjára száll s ajkaiból kiveszi a kendermagot.

Nem csoda, hogy Marika habozott e gondolatra. De csupán egy perczig, mert a következő pillanatban már eszébe jutott beteg mamája, kinek az orvos rendelte mindazt, amit azon a két forinton bevásárolni kellett. Elszántan kiáltott föl:

„Megteszem! Szeretem ugyan kedves madárkát, de százszor is odaadnám drága jó mamám kedvéért.“

Mikor ennyire tisztába jött magával, gyorsan hazament, otthon azonban nesztelenül suhant be a szobába. A kanári épen ekkor vidáman csattogott s szegény Marikának majd meghasadt a szíve. De nem ingadozott többé;

hamar kendőt borított a kis kalitkára és elsietett vele. Azt is tudta, hova vigye: ismert egy kis leánykát, ki régen óhajtott egy szép kanári madárkát birni s kinek gazdag szülei meg is ígérték, hogy mihelyt találnak egy ilyen szép madárkát, azonnal megveszik. Marika tehát egyenesen oda ment s a kis Emma kisasszonyt éppen a kertben a virágos ágyak körül foglalatoskodva találta.

„Emma kisasszony, vegye meg az én kanári madárkám!” szölt Marika bus sohajtással.

„Micsoda? Eladod kedvencz madárkát?”

„Igen is, el; vegye meg, kérem!”

„Oh bizonyosan! Mama régen ígérte, hogy vesz nekem egy ily kedves, szép madárkát; rögtön bemegyek és kérek pénzt.”

Emmácska csakugyan sietett be a házba s néhány perczczel később vidám arczczal tért vissza; Marikát éppen a földön a kalitka mellett térdelve és könyezve találta.

„De hát mért adod el, ha oly nagyon szereted?” kérdé a jószívű Emma részvéttel.

„Nagyon nagy szükségem van pénzre, — két forintra.”

„Ime, itt a két forint.”

„Köszönöm szépen. Hanem . . . Emma kisasszony . . . ugy-e jól fogja ápolni a kedves madárkát és megengedi, hogy néha-néha eljöjjek és megtekintsem?”

„Oh kétségkívül! Jöjj mentül gyakrabban, nagyon szivesen látlak.”

Marika nem mert többet beszélni, mert félt, hogy sirva fakad. Sietett haza s végezte teendőit. De másnap reggel oly szomorunak, oly elhagyatottnak tűnt föl szobája, melyben többé nem hangzott a madárka vig dalolása. De Marika nem akart többé rá gondolni sem.

Néhány nap mult s Marikának annyi dolga volt a ház körül és beteg mamájával, hogy rá nem ért meglátogatni kedvencz madárkáját. Reggelenként pedig mindig eszébe jutott s mi tagadás benne, ilyenkor kissé sajnálta is. Egy reggel megint éppen erre gondolt, midőn egyszerre a kis kanári jól ismert hangját vélte hallani kívül az ablak felől. Csodálkozva nyitá föl szemét . . . talán álmodott? De hogy lehetne ez álom? Hiszen most már ébren van s a madárka dalolását mégis hallja. Gyorsan kiugrott hát az ágyból s az ablakhoz sietett s ime, — ott ült és a zárt ablakon kérézkedett be a kedves madárka s midőn az ablak megnyílt nagy örömmel egyenesen Marika kezére szállott.

A kis leány szinte könyezett örömeiben, összecsókolgatta kis kedvenczét, de öröme csak rövid ideig tartott, mert csakhamar eszébe jutott:

„Nem az anyém . . . nem szabad megtartanom.”

Azután néhány pillanatig a rossz szellem ilyformát sugdosott fülébe:

„Mért ne tarthatnám meg? Hiszen én nem tehetek róla, hogy visszajött . . . Nem kötelességem újra elvinni. . . Emma kisasszony bizonyosan nem vigyázott rá jól . . . aztán mamám ugy sem tudja,

hogyan eladtam, tehát bizvást megtarthatom . . . senki sem fogja tudni. . .“

De lelkiismerete csak annál erősebben ismétlé: „Vidd vissza, nem a tied többé, vidd vissza.“

És Marika gyorsan kendőcskével letakarta a kezében tartott madarat és sietett Emmáék felé. Az udvaron találkozott Emmával, ki már messziről kiáltott feléje:

„Oh, Marika, képzeld csak, a kanári kiröpült és elveszett! Kis testvérem nyitva hagyta a kalitkát s most oda van! Ugy haragszom! különösen mert most már tudom, miért adtad el kedvencedet. . .“

„Tudja? Kitől tudja?“

„Oh, nagyon egyszerű dolog. Tegnap a mamával egy szegény beteg embernél voltunk s vittünk neki orvosságot és eleséget; egy kis fia van s ez éppen egy szép himzett erszénnyel játszott. Én mindjárt megismertem, láttam nálad sokszor azt az erszényt; kérdezősködtem tehát, hogy jutott azon erszényhez s a fiu elmondta, hogy egy bolt előtt találta, pénz is volt benne, hanem bizony a pénzt már elköltötték, mert nagy szükségben voltak és különben sem tudták volna kinek visszaadni. Rögön eszembe jutott, hogy te vesztetted el azt a pénzt s azért adtad el kedvencz madárkádát, hogy jó szüleidet ne károsítsad. Én hát meg akartalak lepni, vissza akartam adni neked a madárkát ajándékba, — és most nincs meg többé!“

„De igen, megvan!“ szólt Marika s előmutatta az eddig eltakart madárkát.

Azután elmondta, hogy jelentkezett a szökevény madárka az ablakon, hogy

szerette volna megtartani, de lelkiismerete nem engedte.

„Hiszen így nagyon jól van minden,“ szólt Emmácska tapsolva. „A madárka kitalálta, mit akartam tenni. Most tehát tartsd meg, vidd haza kedvencedet, úgy is jobban szeret tégedet. Jöjj be a szobába, odaadom a kalitkát is, meg az erszényedet, melyet elvettem attól a fiutól. Valaki pénzt írt belé, éppen két forintot; ne kérdezd kicsoda, nem mondom meg. Tudom, szükséged van rá, vásárolj beteg mamádnak valamit, amit az orvos rendelt.“

„Én bizony könnyen ki tudnám találni, ki tette a pénzt erszénykémbé,“ szólt Marika hálásan s aztán hazament egészen boldogan, egyik kezében a pénzes erszényt tartva, másikban a kalitkát

BOLDOG ÉS SZOMORU KARÁCSONY.

(Képekkel a 168—169. és 176. lapokon.)

SZENT karácsony éjszakája
Szállt le az egész világra.

Minden házban és családban
Piros öröm, vidámság van.

Szivek örömtől repülnek,
Boldog gyermekek örülnek.

Meleg szobában ugrálnak,
S jóízűen vacsorálnak.

A kiknek ily jó dolguk van,
E zajos boldogságukban

Ne feledjék hogy léteznek,
Akik fáznak és éheznek.

BOLDOG ÉS SZOMORU KARÁCSONY. (Lásd a 175. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomatott **Deutsch testvérek** (ifj. Deutsch Mór) könyv- és könyvoldai műintézetében Posten.
 Ára negyedévr: 1 fnt. 20 kr — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.